

TRES CANTANTS ESTUPENDES I DIVINES AL TEATRE DE L'AURORA

L'espectacle «Piano Tour» del trio Divinas es va estrenar dijous a Igualada i encara es pot veure avui i demà a l'edifici de Cal Font

TEATRE CRÍTICA

Toni Mata i Riu IGUALADA

MANOLOGÍAS

► **Direcció i interpretació:** Carla Móra, Irene Ruiz i Marta Móra. **Músics:** Juli Aymí (clarinet i saxo) i Pau Terol (piano).

Ⓛ **DIES:** avui, a les 21 h; diumenge, a les 22 h. Teatre de l'Aurora. Igualada. Preu: 14 euros.

Les tres cantants del trio Divinas, en una escena de Piano Tour

Sofie, Nicole i Lulú arriben a l'escenari tocades i posades de roig passió i el seu port distingit es barreja com el perfum i la nicotina amb el vestuari de negre club de jazz dels músics que les han d'acompanyar l'hora següent. Les tres Divinas miren el públic amb el punt just d'ingènua coqueteria i llaminera seducció i canten. No deixaran de fer-ho al llarg d'un espectacle que posa a la Festa Major d'Igualada un toc de glamur amb aires de cabaret. I així, entre picades d'ull i gestos de sensual convit carnal, regalen a la platea un recorregut evocatiu per la història de la música nord-americana de la primera meitat del segle XX, de la blues i el swing que acompanyava les classes mitjanes a la ràdio i el seus fills mentre el destí decidia al front de guerra si tornarien a casa sans i estalvis o engruixirien la llista dels caiguts per la pàtria de les barres i les estrelles.

Piano Tour és Marilyn i les Andrew Sisters, és Some of these days, Boogie Woogie Bugle Boy i Makin' Whoopee. Piano Tour és amor i desencís, desig i enyor. Un mun-

tatge eminent musical que juga amb la nostàlgia però també la voluntat de reclamar per a la seva memòria el benefici dels espectadors més joves.

La veu de les germanes Móra i Irene Ruiz es constitueix en el gran atractiu de l'espectacle, en justa correspondència amb el talent que van exhibir Aymí i Terol en la sessió inaugural, dijous a la nit. La funció va començar amb tebior, fins i tot un punt de fredor que l'expressivitat de les tres protagonistes va anar desglaçant sense dilacions, fins al punt que, molt probablement, els concurrents haurien acabat ballant a les grades si la vetllada hagués durat una estona més. Malgrat la temperatura exterior, el mercuri va trigar una mica a enfilarse a l'Aurora, però un cop ben amunt, als uns i els altres se'ls va fer curta la passejada i l'únic bis que van concedir va desprendre el fel d'un coitus interruptus.

Les cançons romàntiques i picardioses que van fer gran el swing i van convertir el gènere en un referent indiscutible de la cultura

El muntatge apropa el públic a la música de swing que es va fer molt popular durant la primera meitat del segle XX

Pau Terol i Juli Aymí (saxo i clarinet) van acompanyar les tres cantants exhibint un ampli repertori de facultats

occidental, exportada com tants altres productes des dels Estats Units fins a la influenciable Europa, demanen un treball interpretatiu que la capacitat actoral de les Divinas va fer emergir amb gran naturalitat. Ho explicava Irene Ruiz en una entrevista a aquest diari: canten, però entren en el personatge. Amb elles, l'univers musical recreat va fluir amb efectivitat. Després de les dues sessions inicials, avui i demà encara hi ha al Teatre de l'Aurora de la capital de l'Anoia l'oportunitat de conèixer de prop un dels tríos músico-teatral més recomanables i suggerents de l'escena catalana.

Breus

CINEMA

Mor a París als 70 anys el cineasta xilè Raúl Ruiz

EFE | PARÍS

El cineasta xilè Raúl Ruiz va morir ahir al matí a París als 70 anys, per una infecció pulmonar, segons va informar a Efe el seu productor, François Margolin. Ruiz, cineasta i teòric del cinema a França, país on es va exiliar després del cop militar del 1973, va aconseguir reconeixement internacional a principi dels 80 amb pel·lícules com *Las tres coronas del mariner* (1983) i *La isla del tesoro* (1985). El ministre de Cultura xilè, Luciano Cruz-Coke, va confirmar la mort del cineasta.

MÚSICA

El disc de la manresana Laura Vall ja es pot comprar en suport físic

REDACCIÓ | MANRESA

Real, el disc de debut de la cantant i compositora Laura Vall, que des de mitjan juliol ja es podia adquirir a la xarxa (vegeu Regió7 del 19 de juliol), a partir d'avui ja es pot trobar en suport físic a www.lauravall.com. Per celebrar el llançament del disc, la manresana celebrarà una festa a Los Angeles, on viu des del 2007. A més, la cançó que dona nom al disc ja té vídeo.

MÚSICA

Nathalie Stutzmann s'estrena al festival de Torroella de Montgrí amb Vivaldi

TONI MATA I RIU | MANRESA

La cantant francesa Nathalie Stutzmann farà demà, diumenge, la seva estrena com a artista convidada del 31è Festival de Músiques de Torroella de Montgrí, en un concert amb l'orquestra barroca Orfeo 55 que tindrà lloc a partir de les 22 h a l'església de Sant Genís de la vila altempordanesa. Considerada com una de les grans contralts del panorama internacional, Stutzmann interpretarà un repertori dedicat íntegrament al compositor venecià Antonio Vivaldi (1678-1741).

MÚSICA

Estamariu acull un doble concert de Forma Antiqua

REDACCIÓ | MANRESA

L'església de Sant Vicenç d'Estamariu acollirà avui dues sessions (19 i 22 h) del concert del grup Forma Antiqua, consolidat com a referència de la nova generació d'interprets de música antiga a l'estat. Els tres germans Zapico (Aarón, clave; Daniel, tiorba; i Pablo, guitarra), nucli de l'ensemble, ofereixen un concert en què exploren les seves possibilitats.

CINEMA

Sant Sebastià mostrarà quinze films espanyols

EFE | SANT SEBASTIÀ

Quinze pel·lícules espanyoles integren la secció *Made in Spain* del 59è Festival Internacional de Cinema de Sant Sebastià, i hi figuren propostes tant diverses com *Balada triste de trompeta*, de Àlex de la Iglesia; *No tengas miedo*, de Montxo Armendariz i *¿Quién fue de Pilar Miró?*, de Diego Galán. *The Tree Of Life*, de Terrence Malick, ha obtingut el premi Fipresci.

LETRA DE BATALLA

Llorenç Capdevila

ESCRIPTOR

lcapdevila2@gmail.com

PARAULA DE STONE

Més que un Museu del Rock, Jordi Tardà ha muntat a la quarta planta del centre comercial Las Arenas, a Barcelona, un santuari per a mitòmans, un paradís del fetitxe roquer

Fa poc vaig deixar-me caure pel Museu del Rock, el temple per a mitòmans que Jordi Tardà ha muntat a la quarta planta del centre comercial Las Arenas, a Barcelona. Per als amants del rock que rondem la quarantena, Jordi Tardà va ser una mena de guru que, des del mític Tardà Tardà, el seu programa dels dissabtes a Catalunya Ràdio, marcava criteri, orientava i contagiava entusiasme als oients cada cop que tenia l'oportunitat d'entrevistar una estrella del rock o descobria un grup interessant.

A banda de la seva activitat com a periodista musical, com a promotor de concerts i com a organitzador de la Fira del Disc, Tardà ha estat sempre un reputat col·leccionista d'objectes, i especialment d'objectes relacionats amb totes les variants de la música rock. No és estrany, doncs, que hagi estat el principal impulsor del Museu del Rock inaugurat fa tot just uns mesos.

De museu, però, en té poc. Els petits panells que, aquí i allà, intenten explicar l'evolució del rock des dels seus orígens (amb Chuck Berry, Elvis Presley o Jerry Lee Le-

wis) fins al boom del pop (amb Michael Jackson com a emblema), tenen la lletra diminuta i passen desapercebuts. Ningú no se'ls llegeix. Però no pas perquè el que expliquen no sigui interessant, sinó perquè, des del principi, el visitant s'adona que el museu no té cap intenció de divulgar coneixements. Tota l'atenció se centra en els objectes exposats: discos signats per alguns dels principals roquers de la història; cartells de les pel·lícules d'Elvis; guitarres signades (que no vol dir que les haguessin tocat mai) per Mark Knopfler, Angus Young, B.B. King, Robert Plant, Eric Clapton, Slash, Kurt Cobain, els Aerosmith o Bruce Springsteen; discos d'or i de platí de *tutti quanti*; un còmic amb els personatges del grup Kiss; una jaqueta de Michael Jackson; les ulleres de sol que portava Prince a la pel·lícula *Purple Rain*; el dibuix original de la portada del disc *Al·lucinosi*, de Sopa de Cabra; un quadre pintat per Manolo Garcia; edicions limitades de discos de vinil; caixes promocionals i *gadgets* comercials de tota mena. També s'ha de dir que, de vegades, el valor fetitxista de l'objecte es veu

una mica forçat: hauria estat gairebé místic, per exemple, tenir una guitarra signada per Jimi Hendrix, però com que això no és possible, se n'exposa una que duu la signatura del seu productor, Eddie Kramer, a qui a casa seva deuen conèixer.

Més que un museu, doncs, el del Rock és un santuari per a mitòmans, un paradís del fetitxe roquer. Amb la qual cosa no vull dir que no valgui la pena visitar-lo. Jo m'ho vaig passar de fàbula! Com a bon temple, a més, té les seves capelletes, dedicades als dos grups més influents del segle XX: els Beatles i els Rolling Stones. No hi busqueu, però, tampoc, un recorregut per la trajectòria dels conjunts de Lennon i de Jagger. El protagonisme, un cop més, se l'enduen objectes com ara un parell de xecs signats per John Lennon i Ringo Star, una camisa de Keith Richards, una targeta Visa de Mike Jagger, una capsa de pastilles de Ron Wood, el certificat de naixement de Charlie Watts o una rajoleta de la piscina on Brian Jones (un dels fundadors dels Stones) va ser trobat ofegat el 1969, amb el corresponent certificat d'autenticitat a la vora.